

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม ลิทธิวิรัชธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๒๔/๒๕๖๕

วันที่ ๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง ศาลแพ่ง

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของนางสาวกัลยาณี รุทธะกาญจน์ จำเลยที่ ๑ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ ๕๘๘๕/๒๕๖๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ กรณีบริษัท ลิเบอร์ตี เรียล เอสเตท จำกัด โจทก์ ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ กับพวก รวม ๒ คน ว่า โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน ๙ แปลง ตั้งอยู่ที่ตำบลบางกะปิ อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง โดยซื้อจากบริษัท บริหารสินทรัพย์ พัฒนาการ จำกัด ต่อมา ในวันที่เจ้าพนักงานที่ดินทำการรังวัดสอบเขตที่ดิน จำเลยทั้งสองแสดงตนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ในที่ดินและเป็นผู้ครอบครองใช้ประโยชน์ในที่ดินขัดขวางไม่ให้ผู้รับมอบอำนาจของโจทก์และเจ้าพนักงาน ที่ดินเข้าไปรังวัดสอบเขตที่ดินดังกล่าวทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้ขับไล่จำเลยทั้งสอง พร้อมบริวารออกจากที่ดินพิพาทและเรียกค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ โดยกล่าวอ้างว่า โจทก์ไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท เนื่องจากการโอนขายที่ดินของบริษัท บริหารสินทรัพย์ พัฒนาการ จำกัด ให้แก่โจทก์ ขัดต่อพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ การโอนขายที่ดินดังกล่าวตกเป็นโมฆะ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง ขอให้ยกฟ้อง โจทก์ และจำเลยที่ ๑ โต้แย้งว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๗๒ เนื่องจากที่ดินพิพาท

ที่โจทก์นำมาฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองเป็นทรัพย์สินที่จำเลยที่ ๑ จดทะเบียนจำนองค้ำประกันหนี้ไว้กับสถาบันการเงินเพื่อค้ำประกันสินเชื่อประเภทต่าง ๆ ต่อมามีการโอนย้ายบัญชีสินเชื่อที่ถูกจัดชั้นเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ และมีการโอนกันต่ออีกหลายทอดจนถึงโจทก์ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ทำให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของจำเลยและกระทบต่อสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญของนิติบุคคลอื่นหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยลักษณะหนี้ มาตรา ๓๐๕ วรรคหนึ่ง ถือเป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕

ศาลรัฐธรรมนูญไม่รับวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๗๒ เพราะศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๓๑ - ๓๒/๒๕๖๓ ไว้แล้วว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในทรัพย์สินและการสืบมรดก” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” บทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง จึงเป็นบทบัญญัติที่มีหลักในการคุ้มครองทรัพย์สินและการสืบมรดก แต่การจำกัดสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สินและการสืบมรดกดังกล่าวต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติซึ่งถือเป็นหลักการเดียวกัน และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ มิได้ให้สิทธิจำเลยที่ ๑ โต้แย้งว่ากระบวนการตรากฎหมายไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒

พิจารณาแล้ว เห็นว่า เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นเพราะในขณะนั้นสถาบันการเงินมีปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพเป็นจำนวนมาก ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเงินทุนของสถาบันการเงิน และกระทบกระเทือนต่อความสามารถในการให้สินเชื่อในภาคเศรษฐกิจ เพื่อให้สถาบันการเงินสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ต้องแยกสินทรัพย์ด้อยคุณภาพออกมาแล้วขายหรือโอนให้แก่นิติบุคคลอื่นเพื่อบริหารสินทรัพย์นั้นต่อไป และเพื่อเป็นการจูงใจให้มีการจัดตั้งนิติบุคคลดังกล่าว จึงกำหนดให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางด้านค่าธรรมเนียม และภาษีบรรดาที่เกิดขึ้นจากการขายหรือการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินมาให้นิติบุคคล รวมทั้งสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ที่นิติบุคคลนั้นจะได้รับ และเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ การที่พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าเป็นสินทรัพย์ที่มีหลักประกันอย่างอื่นที่ไม่ใช่สิทธิจำนอง สิทธิจำนำ หรือสิทธิอันเกิดขึ้นแต่การค้ำประกัน ให้หลักประกันนั้นตกแก่บริษัทบริหาร

สินทรัพย์ด้วย” นั้น เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการโอนสินทรัพย์ไปให้กับบริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าเป็นสินทรัพย์ที่มีหลักประกันอันมิใช่สิทธิจำนอง สิทธิจำนำ หรือสิทธิอันเกิดขึ้นแก่การค้ำประกันแล้ว ให้หลักประกันดังกล่าวนั้นตกแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ด้วย เป็นการบัญญัติให้สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพื่อให้ครอบคลุมไปถึงหลักประกันตามกฎหมายอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันเป็นการขจัดอุปสรรคปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการบังคับใช้พระราชกำหนดนี้ ดังนั้น พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ มิได้กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงแต่อย่างใด

จึงเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ